

Molnár Vilmos

AZ ÖRDÖG MEGINT CSÍKBAN

”

„Valamilyik farsangon Csíkszentmihályon megbicskálták az ördögöt...”

■ (Tamási Áron: *Ördögváltozás Csíkban*)

– Baj van Köpecen – mondta az ördög kedvetlenül, majd felszedelőzködött, és átment Csíkba. A csíkiakkal mindig is akadt ilyen-olyan osztanivalója. Rendezni régtől esedékes törlesztéseket, benyújtani hajdani figurázásokért a számlát. Legutóbb is ott bicskálták meg egyik cégtársát, erősen figurás népek laknak arrafelé. Az udvarhelyiek sem jófélék, azoktól mégsem esett neki olyan rosszul, ha időnként kibabráltak vele. Udvarhelyen az ördög mindig is otthon volt.

Madicsafüredő felett a kanyarban (Felcsíkon, ami Alcsíknál is olyanabb), ott, ahol egy villámcsapta vén fenyő veti az árnyékot, megpillantotta az első idevalósi emberfiát. Az illető csinos kis pocakkal rendelkezett, máskülönben igen virgoncan térült-fordult. Ott tett-vett, sertepertélt egymagában valami fekete masinával a kezében, azt keccgettette a fenyőfa irányába. Fényképész volt, úgylehet. Fülleg szaladt az ördög szája, amint észrevette az atyáit, megörvendett neki erősen. Egy magányos csíkiival mégis könnyebb elbánni, mint egy kocsmaterasznyival. Ez az én emberem, gondolta az ördög, s úgy is volt, csak másképp. Nem tudta még, kivel akadt össze.

– Rusnya egy szerzet vagy, komám – vetette oda neki a pocakos fényképész futtában, s tündérkedett tovább a fa körül. Cseppet sem tűnt megilletődöttnek az ördögtől, pedig felismerteforma, de sok mindent látott ő már a masináján át. – Azért ne se törődj, álljsza oda hamarjában a villámcsapta öreg fenyő mellé, az alá a lehajló ág alá. Mozdulj már, ne olyan tentetőkul, mintha most szalasztottak volna Köpecről, vagy pláne Udvarhelyről!

Az ördög akart valamit, az előbb még tudta is, mit, de így hirtelenjében, hogy reaszóltak, beléfelejtett. Odaállt hát a vén fenyő mellé, a lehajló ág alá, ami nem nőtt rendesen. Úgy általában rendesen nőnek, csak az az egy ág pont nem. De a pocakos már fogta is rea a masináját s dirigálta tovább az ördögöt:

– Fogdza meg, komám, azt a lehajló ágat, s emeld jó magasra. Húzd ki jól magad, s még ágaskodhatsz is kicsidég.

Az ördög szívta a fogát, nem volt szokva, hogy dirigáljanak neki. De arra gondolt, szép emlék lesz az a fénykép, ha majd idősebb korában elnézegeti, amikor készítője lelkét már rég pokolra juttatta. Igaz, nem nagyon értette, miért kell fenyőágot tartania a kezében, ha fényképezik. Valami újmódi fotográfiai huncutság lesz, gondolta az ördög, netán valami fácsaros csíki kecmece. Akkor pedig nem árt az óvatosság, ugyanvalóst jó lesz vigyázni. Immel-ámmal megfogta hát a villámcsapta fenyő lehajló ágát, s emelte. Kicsit bizsergett a tenyere, nem szeretett olyan dolgokhoz matatni, amit megérintett az istennyila.

– Szinte alkalmasos így, komám, csak a könyökedet szorítsd jobban az oldaladhoz – kommandírozta a fotográfus az ördö-

göt. – S bár ő maga is hegyes kis pocakkal rendelkezett, volt még képe odavetni: – A pocakodat pedig húzd bé!

Az ördög fogcsikorgatva zsummogott valamit, de azért tőle telhetően igyekezett délcegen kihúzni magát. Pedig a görcs már kezdett beléállni a karjaiba, ahogy a fenyő ágát tartotta meredten. De megmutatja ő, ha kell, az alvilágiak is vannak olyan fess legények, mint az idefentiek.

A fotográfus ráérvén és élvezettel keccgettett egy darabig a masinériájával, majd akkurátusan elcsomagolta az oldal-táskájába, s mint aki dolgát jól végezte, indul lefelé az úton Karcfalva irányába. Az ördögöt egyszerűen elfutotta a pulykaméreg, dühbe gurult cefetül:

– Hogy azt a pityókatokányon kigömbölyödött mármángos agyú fejedet egyengessék hokibottal kocka alakúra! – tajtékzott az ördög – Hát csak így, se szó, se beszéd faképnél akarsz hagyni? Még a címedet sem adtad meg, ahová majd elmehetek a rólam készült portréfotóért! (Meg azért a beste csíki lelkedért, tette hozzá magában.)

A pocakos fotográfusnak mentében is látszott a gömbölyű fején, hogy rázza a nevetés, s csak úgy, a válla felett dobta vissza a szót az ördögnek.

– Tán csak nem gondoltad, komám, hogy rólad készítek fotográfiát? A villámcsapta fenyő mögül nyílik a legjobb rálátás a csíkkarcfalvi kocsmá teraszára. Az ott happencúgot ivó legényeket támadt kedvem bétenni a fényképbe. Csak hát az a lehajló ág erősen belélógott a képbe, valakinek tartania kellett, míg teleobjektíven keresztül lekapom a legényeket. Ha ugyan tudod, hogy mi az a teleobjektív – tette hozzá lekicsinylően.

Az ördög érezte, hogy eléveszi az agyérgörccs, ami rendszert jelentkezni szokott, mikor Csíkban járt. Még hogy ő ne tudná, mi a teleobjektív! Mikor az alvilágiak mindig is élen jártak mindenféle találmányok, modern szerkentyűk terjesztésében! Tudna mesélni róla, hány meg hány ember adta oda a lelkét is egy-egy csicsás kinézetelű kutyúért.

Látta a fényképész, hogy erősen veresedik az ördög feje, megállt hát kicsidég, hogy el ne találja mulasztani a spektá-kulumot, ha azon mereiben pont most ütné meg a guta. De igyekezett segítőkésznek mutatkozni, egy csíkinak így még a káröröm is jobban esik.

– Igyál egy szájjal, komám, a jó madicsai borvízből, az majd lehűt. Amúgy es erősen jótékony hatással van mindenre – tette hozzá tudóskodva –, olyan, ejsze, mint a szenteltvíz.

De a szenteltvíz említésére az ördög nem lett nyugodtabb:

– Már a madicsai borvíz sem úgy folyik, mint régen – nyögte ki azzal a sanda szándékkal, hátha sikerülne neki is felhergelnie a fényképészt –, éppen hogy csak csordogál.

Üdvözet Csik-Karczfalváról

Az itteniek már majdnem mind kiitták.

– Hát, Istennek legyen hála, jó népes falvak találhatók a környéken – konstata a fotográfus kenetteljesen, amit az ördög nemigen állhatott.

– Aztán az idevalósiak mindig ezt a vizet isszák-e? – kérdezte, hogy elterelje a szót Istenről.

– Isten is őrizzen meg ettől! – szörnyülködött a fényképész, nem tágítva Istenről –, csak amikor szomjasak.

Az ördög nagyon nem kezdte szeretni Madicsafürdőt, Karczfalvát, s úgy ámblokk Csíkot. Soha nem is szeretete. Nem akarta hát vesztegetni az idejét, frontális támadásba ment át:

– Azt mondd meg nekem, te duzzadtbogyó-fejű, miért nem akartál engem lefotografálni? Tán valami kifogásod van a fizimiskámat vagy alakomat illetően? Nézz meg jól, láttál-e mostanában ilyen jó kiállítású, férfias megjelenésű személyt?

Azzal az ördög a pocakját be-, magát pedig peckesen kihúzta, s igyekezett előnyös profilt mutatni az arcát is.

De a fotográfusnak nem esett jól, hogy duzzadtbogyó-fejűnek nevezték. Egészen megorroltforma. S tudvalevő: nem szerencsés, ha halakinek csiki haragosa kerül. Ám az ördögöt nem könnyű pontra tenni, nehezebb elkapni, mint sikamlós meduzát egy veder takonyban. Már bocsánattal legyen mondván.

– Azt mondd, komám, hogy férfias jelenségnek tartod magad? – érdeklődött a fotográfus gyanús nyájassággal. – Né tán szakértőnek jelented ki magadat férfiaság tárgyában?

Az ördög is jobban ügyelhetett volna, de olyan téma került szóba, amiben szerfölött otthon érezte magát. Egész sereg lelket juttatott már pokolra, kik az életben erősen férfiasan fickándoztak földi porhüvelyükben. Ugyancsak bízott benne, hogy e kényes területre csalsa sikerül csöbe húznia a fotográfust, begyűjtenie a lelkét.

– Jól jegyezd hát meg: a legférfiasabb férfi én vagyok – nyilatkoztatta ki az ördög veteszkedve –, s nálamnál nincs is macsőbb senki. Erőltess csak meg azt a mármángós agyadat: én voltam az is, aki az első nő fejét sikeresen megzavartam, s önön maszkulin bájamon kívül ehhez nem kellett más, csak egy nyüves alma.

– Meg sem járta volna az eszemet –, jelentette ki a fotográfus tettetett ámulattal. – Siruljssz hát egyet, komám, hadd

bámuljalak meg minden oldaladról.

Az ördög pipiskedve fordult párat maga körül, s várta a hatást.

– E' mán igen! – dicsérte a fotográfus –, micsoda egy daliás férfi! Ezt még a Karcfalva végiben lakó Mózi bá' is elismerné, pedig ő aztán ugyanvalóst tudja, világelemben azt kereste, mitől tetszhetne a nőknek. Vénységire letisztulván és elrendeződve benne kutatásainak jövedéke, arra a végeredményre jutott, hogy három dolog teszi férfivá a férfit. Először is legyen szórós a mellette. Másodsorra: legyen lábszága. Harmadikként s végezetül: legkevesebb három szarcsimbók lógjon le az ülepéről, már bocsánattal legyen mondván. Te pedig, komám – tette hozzá elismerően a fotográfus –, fényesen eleget teszel mind a három követelménynek!

A méltányolás megtörtént, mégsem szerzett örömet az ördögnek. Egyszerre kedvetlen lett, elvesztette az érdeklődését. Hirtelen eszébe jutott, hogy minek tölti itt a drága idejét, mikor annyi dolga lenne másutt. Amúgy sem akart sokat időzni Csíkban, köztudottan melegebb helyekhez volt szokva. Csíkban pedig valamelyik télen a csukott szájában is majdnem megfagyott a nyelve, szinte amputálni kellett. Megpróbált hát csendben eloldalogni, mint aki úgy megy el, mintha nem is jött volna.

A fotográfus még kedvesen utánaszólt:

– Aztán ha mégis érdekelné az a fénykép, komám, dugd majd ide esmé az orrod, hozd el azt a férfias farcsokodat a csikkarcfalvi kocsmába, úgylehet, a legények ott megmutatják. Bicska is mindig szokott lenni náluk – tette hozzá ártatlanul.

De az ördög nem válaszolt, nyomtalanul felszívódott, végleg ellett valamerre. Bármekkora volt is a baj Köpecen, úgylehet, visszament oda. Vagy még inkább Udvarhelyre.

Hanem a fénykép a csikkarcfalvi kocsmá teraszán happencúgot ivó legényekről mégsem sikeredett jól. Valami sötét hatalom orvul úgy intezte, hogy egy csúf, szögletes könyök meg egy nagy, szórós pocak terpeszkedve eltakarták a kép nagy részét. Aki csak látta, találgatta: vajon mik lehetnek, kihez tartozhatnak?

Az ördög ugyan nem bír a csikiakkal, de mikor csak teheti, beléköp a levesükbe.